

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2002/2016
09.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Милорад Ђукић, адвокат из ..., против туженог "ББ" ..., кога заступа Давор Давитковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, враћања на рад и уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 837/16 од 14.04.2016. године, у седници одржаној 09.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 837/16 од 14.04.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 837/16 од 14.04.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 631/15 од 24.11.2015. године, у ставу првом и другом изреке, којим је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог од 01.11.2004. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду са 11.10.2004. године, а тужени обавезан да му плати прописане доприносе за социјално осигурање по стопи и у висини према правилима Фонда ПИО, Завода за здравствено осигурање и Фонда незапослености, који важе у време уплате доприноса за обавезно осигурање, почев од 12.10.2004. године до 11.01.2008. године, уз предају одговарајућих образаца М4 и М8. Иста пресуда преиначена је у ставу трећем, четвртом и петом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 12.01.2008. године до враћања на рад, док се захтев за уплату доприноса за социјално осигурање за будуће одбија као неоснован. Обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и да му омогући обављање послова и радних задатака сходно његовој стручној спреми, знању и способностима, као и да му накнади трошкове поступка од 976.992,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права из члана 374. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, са предлогом да се ревизија одбије, а захтевао је накнаду на име трошкова састава одговора на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. раније важећег ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), јер је тужба поднета у режиму ранијег Закона, па је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог од 2002. године до доношења решења о отказу уговора о раду 01.11.2004. године. Наведено решење тужиоцу није достављено већ је то учињено у току судског поступка 25.01.2010. године, тако да је тужилац првобитно поднетом тужбом тражио утврђење постојања радног односа, а након уручења решења поднеском од 26.03.2010. године, прецизирао је тужбени захтев. Оспорено решење о отказу уговора о раду донето је на лични захтев запосленог и утврђено да му радни однос престаје закључно са 11.10.2004. године. У образложењу наведеног решења констатовано је да је запослени 19.10.2004. године, лично поднео захтев за раскид радног односа, што је утврђено вештачењем од стране вештака графолога (потпис на изјави о отказу уговора о раду је тужиочев). Вештачењем од стране вештака медицинске струке – неуропсихијатра и Специјалне болнице за психијатрију у Горњој Топоници утврђено је да је тужилац у моменту потписивања захтева за престанак радног односа био потпуно пословно неспособан, односно није био способан да схвати значај својих поступака, нити је могао да управља својом вољом. Вештак појединац и тим вештака су констатовали да је код тужиоца завршна дијагноза ... и ... . Специјална болница за психијатријске болести дала је и мишљење да је тужилац у моменту давања пуномоћја адвокату за подношење тужбе и заступање, био потпуно пословно способан и могао да управља својим поступцима и да схвати значај поступака које је предузимао, јер је био у ремисији своје болести. Експертизом, налазом и мишљењем Завода за здравствену заштиту радника "... " од 11.11.2008. године, на захтев Националне службе за запошљавање, Филијале ..., дат је закључак да ток болести и прогнозе код тужиоца условљавају трајну неспособност за рад и да је потребна редовна контрола и лечење код неуропсихијатра. Надлежни орган, међутим, није донео правноснажно решење о утврђивању губитка радне способности тужиоца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаном другостепеном пресудом примењено материјално право, када је тужбени захтев тужиоца усвојен у целисти.

Правилна је оцена нижестепених судова да је тужба поднета благовремено. Наиме, у околностима када је тужилац био у сталном радном односу код туженог, а решење о престанку радног односа му није достављено и утврђења да је у том периоду код тужиоца постојало душевно обољење услед кога није био способан да схвати значај својих поступака, нити је могао слободно да управља својом вољом, суштина и смисао тужиоачевог захтева истакнутог у првобитно поднетој тужби, био је отклањање последица незаконите одлуке послодавца којом је искључен из процеса рада. Чињеница да је током овог поступка тужиоцу достављено побијано решење о отказу уговора о раду (без означавања рока у правној поуци), у таквим околностима, не утиче на оцену благовремености поднете тужбе, како то правилно закључују нижестепени судови. Супротно тумачење би довело до ускраћивања права тужиоцу на делотворни правни лек, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Правилно је одлучено о трошковима поступка на основу члана 161. став 2. у вези чланова 149. став 1. и 150. став 2. ЗПП-а.

Трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове потребне ради вођења ове парнице, због чега је захтев за накнаду тих трошкова, на основу члана 150. став 1. ЗПП, одбијен, као у ставу другом изреке.

Како се ревизијом не доводи у сумњу правилност побијане другостепене пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић